

23 August 1944, o zi decisivă în istoria Germaniei.

I-au trădat românii pe germani la 23 august 1944?

Sunt mulți germanii care cred că ceea ce s-a petrecut la București în ziua de 23 August 1944 a fost decisiv în pierderea celui de al 2-lea război mondial. Mulți sunt și germanii care nu știu nimic despre ziua de 23 August 1944. Pe scurt, pentru cei care nu cunosc subiectul, vom rezuma mai jos semnificația și consecințele celor petrecute la București în ziua de 23 August 1944, cu intenția deschisă de a demonstra cât este de falsă ideea unora că (1) „la 23 august 1944 românii i-au trădat pe nemți”, că (2) „dacă românii nu părăseau Axa în august 1944 și luptau până la capăt alături de germani, războiul s-ar mai fi prelungit cu încă cel puțin șase luni, timp suficient ca industria germană să finalizeze proiectul de fabricare a armei lor secrete, adică a bombei atomice nemțești”. Sunt destul de mulți germanii care nu-i pot „ierta” pe români pentru cele petrecute la 23 august 1944, pentru consecințele acelei zile fatidice...

Se poate spune că în acea zi HITLER l-a pierdut pe aliatul său european cel mai serios, mai de nădejde, singurul dintre aliații europeni pentru care HITLER avea un respect autentic, deplin. Este vorba de mareșalul ION ANTONESCU, conducătorul României în intervalul 6 septembrie 1940 – 23 august 1944. România însăși, printre țările europene, îi oferise Germaniei naziste sprijinul cel mai substanțial în „Cruciada împotriva comunismului”, cum numea propaganda oficială românească războiul antisovietic. Nu este de mirare. Românii au intrat în războiul anti-sovietic, anti-comunist, cu o motivare extrem de puternică: refacerea României Mari, prin redobândirea Transilvaniei de Nord-Est și recucerirea Basarabiei. Cele două ținuturi fuseseră pierdute de români în vara anului 1940, la masa tratatelor diplomatice, din păcate, *nota bene!*, cu „concursul și ajutorul diplomatic al Germaniei”, acordat Ungariei și Uniunii Sovietice!!!

În august 1944, la câteva săptămâni după debarcarea Aliaților în Normandia, situația pe frontul de Est, anti-sovietic, nu era nici ea mai bună, înfrângerea Germaniei prefigurându-se și din această direcție. În aceste condiții, după ce a jertfit pe frontul anti-sovietic mai multe vieți tinere decât oricare alt aliat european al Germaniei, România nu mai avea motive să continue războiul cu orice preț.

Mareșalul ION ANTONESCU, un militar vestit pentru cultul onoarei militare, al cuvântului dat, i-a informat pe liderii clasei politice din România că este gata să părăsească puterea și s-o transfere celor care își asumă răspunderea să găsească soluția militară și politică optimă pentru români, cu cele mai mici pierderi de vieți omenești, precizând că de la el nimeni să nu aștepte o acțiune contrară acordului stabilit cu HITLER. El, ca om în primul rând, și ca șef de stat, își va respecta înțelegerea cu HITLER, dar dacă vin alți conducători în România, aceia vor avea o libertate de acțiune mai mare. Nici o grupare politică și nici o personalitate politică nu s-a arătat capabilă și dispusă să preia puterea. În plus, Ion Antonescu l-a avertizat pe HITLER că, în condițiile existente pe front, România este obligată să caute o rezolvare proprie a situației în care a ajuns. Soluția avută în vedere de ION ANTONESCU fiind **retragerea din confruntarea militară, dar fără să întoarcă armele împotriva Germaniei, a fostului aliat.**

În ziua de 23 august 1944 însă se produce lovitură de palat organizată de comuniști, de câțiva aventurieri din armată și de regele MIHAI, rege care, în ciuda ascendenților săi germanici (era totuși un Hohenzolern!), se lăsase ușor manipulat și câștigat de tabăra anglo-americană, indirect de URSS. Arestarea lui ION ANTONESCU i-a luat prin surprindere pe toți românii, și puțini au fost cei care s-au bucurat de noua turnură luată de război. Căci, trebuie subliniat, războiul purtat de ION ANTONESCU, alături de HITLER, a avut o largă susținere printre români, atât la nivelul popular, cât și al elitelor.

Nu punem însă în discuție consecințele pentru români, bune și rele, ale loviturii de palat de la 23 august. Ne interesează, *hic et nunc*, numai perspectiva germană. Emitem, în acest sens, următoarele **ipoteze**:

(a) Cât este de reală povestea cu arma secretă germană, a cărei fabricare era iminentă și ar fi schimbat soarta războiului? Iată o întrebare la care opinia publică are dreptul să primească un răspuns clar și avizat. În mod deosebit poporul german are drept la acest răspuns. După declarațiile cele mai avizate, ale unor mari specialiști germani ca Wernher von Braun sau Werner Heisenberg, **nu exista nici o șansă ca industria de armament germană să producă acea armă, fie ea și atomică, capabilă să întoarcă soarta războiului dacă acesta s-ar mai fi prelungit câteva luni, chiar și un an!**

(b) **Nota bene** În discuția de față, românii consideră că lucrul cel mai interesant este să ne punem și întrebarea pereche: **ce ar fi făcut aliații, americanii în primul rând, dacă războiul ar mai fi durat încă o jumătate de an?** Iată o întrebare pe care opinia publică nu prea și-a pus-o, și în mod specific ar trebui să și-o pună cei care calculează pripit și amatoristic consecințele „trădării” românilor. Punem noi, românii, această întrebare, la care avem un răspuns garantat, deloc ipotetic. Iată răspunsul, perfect logic și extrem de important:

În august 1945 americanii au lansat asupra Japoniei prima bombă atomică, urmată la câteva zile de cea de a doua, la Hiroșima, respectiv Nagasaki. Cu numai trei luni mai înainte, la 9 mai 1945, Germania a fost nevoită să capituleze. Se știe, cu siguranță totală, că **la 9 mai 1945 americanii nu aveau la dispoziție un arsenal atomic, nu erau încă gata bombele pe care le-au lansat în august asupra Japoniei.** Cu alte cuvinte, acele bombe, care fuseseră pregătite special pentru Germania, pentru regimul nazist, au fost gata la numai câteva săptămâni după căderea regimului nazist. Astfel că întrebarea „**Ce s-ar fi întâmplat dacă nu se petrecea 23 august 1944 de la București?**” capătă un răspuns stupefiant și extrem de logic: **catastrofa înfrângerii Germaniei ar fi căpătat dimensiuni într-adevăr apocaliptice! Cu efecte ireversibile! Căci Statele Unite nu ar fi aruncat asupra Germaniei numai două bombe atomice, ca exercițiu demonstrativ de forță, ci un întreg arsenalul atomic.**

Lumea uită sau nu știe că a existat un plan al aliaților de transformare a Germaniei într-un deșert(sic!), program care, se pare, a avut la vremea aceea un efect stimulator deosebit printre fizicienii evrei participanți la fabricarea bombei atomice americane. Zelul acestora (al fizicienilor evrei) pentru programul Manhattan a scăzut aproape total după capitularea Germaniei, moment în care americanii încă nu dispuneau de bomba atomică. De aceea capitularea Germaniei a fost resimțită, dintr-un anumit punct de vedere, nu ca o victorie a aliaților, ci ca un eșec al răzburării evreiești, talmudice(?), imaginată la proporții mult mai mari decât însuși Holocaustul antievreiesc...

Acesta pare să fie motivul pentru care, la Moscova, importanți lideri bolșevici, evrei, au dezavuat excesul de zel al comuniștilor români participanți la lovitură de palat din 23 august

1944. Acestor lideri bolșevici de la Moscova, mulți dintre ei, repet, evrei, nu le-a convenit inițiativa de la București, cu alte cuvinte nu le-a convenit scurtarea războiului cu șase luni de zile. De precizat că comuniștii români participanți la complotul din 23 august, Lucrețiu Pătrășcanu și Emil Bodnăraș, erau printre puținii comuniști ne-evrei din Partidul Comunist din România! Ei nu știau multe dedesubturi ale politicii Moscovei (și nu numai), la care nu aveau acces tocmai pentru că erau „numai” români.

(c) Nu se poate spune că un popor a trădat alt popor. Numai persoanele fizice sau grupuri omogene de persoane pot trăda. Popoarele au interese, în mare parte aceleași, interese de supraviețuire și prosperitate în demnitate. Popoarele nu greșesc unele față de celelalte, ci numai fiecare față de ele însele, abandonându-și menirea și demnitatea, greșind astfel față de Dumnezeu, față de șansa acordată de Dumnezeu.

d) Dacă într-adevăr actul de la 23 august 1944 a avut pentru Germania consecințele mai sus prezentate, nu se poate spune că poporul român sau conducătorii săi au acționat cu bună știință pentru salvarea Germaniei de la cataclismul atomic care i se pregătea. Cine atunci a dat peste cap planurile de aneantizare a Germaniei? Una din două: hazardul sau Marele Arbitru al Istoriei...

Cert este că nemții, dacă acceptă ipoteza de mai sus, nu au motive să le poarte pică românilor. Dimpotrivă.

În concluzie:

Actul de la 23 august 1944, act de trădare a intereselor românești, a adus multe suferințe românilor. Cei mai mulți dintre români deplâng gestul regelui MIHAI, gest nesocotit, lipsit de responsabilitate. Existau alte variante, mult mai convenabile pentru români. În mod paradoxal, în pofida tuturor jocurilor și strategiilor desfășurate, unele la vedere, altele oculte, **beneficiarul principal al lui 23 august 1944 s-ar putea să fie poporul german**. O spunem pentru a evidenția intervenția **nu** a românilor în istoria Germaniei, **ci** a înseși Providenței, căci dacă era să iasă lucrurile așa cum le gândise mintea omenească, a unor strategii de peste ocean, mare ar fi fost și insurmontabilă nenorocirea pe care mintea acestor oameni o pregăteau Germaniei, poporului german, la încheierea războiului de a cărui declanșare numai Dumnezeu știe cine sunt vinovații adevărați.

Planul, făcut de mintea omenească, a unor demenți, era ca asupra Germaniei să se abată un genocid propriu zis, total și definitiv! Numai Dumnezeu îi mai putea salva pe germani, iar Dumnezeu așa a considerat, că rolul germanilor în istoria lumii, a omenirii, este departe de a se fi încheiat. E drept însă că nici Dumnezeu nu lasă la voia întâmplării cine să fie cei prin care se face voia sa. De data aceasta i-a ales pe români.

Așadar, germanii nu au motive să fie supărați pe români pentru cele petrecute la 23 august 1944. Au cumva motive să le fie recunoscători? La această întrebare numai germanii pot da răspuns...

În sfârșit, mulți sunt și românii care se simt chiar și azi „vinovați” față de nemți pentru „trădarea” de la 23 august 1944. Îi asigur pe acești onorabili compatrioți că sunt excesiv de exigenți, de intransigenți cu propriii lor părinți, cu propriul lor popor. Este aceasta o meteahnă de care suferă mulți români. O meteahnă care îi onorează pe români în absolut și în fața lui Dumnezeu. Cu o condiție însă: să nu facă din acest criticism metodă sau mentalitate, stil de

gândire. Dimpotrivă, practicându-l cu onestitate intelectuală, au ocazia, prin contrast, să evidențieze mai bine momentele de grație ale istoriei noastre. Nu au fost deloc puține sau neînsemnate.

POST SCRIPTUM: Pentru a destinde acest text, tensionat prin faptele dramatice evocate, voi pomeni o întâmplare care ar putea figura într-un încă nescris capitol: **ce motive au germanii de recunoștință față de români?**

Întâmplarea pe care o evoc are legătură directă, decisivă, cu unul dintre cele mai frumoase capitole din istoria germanilor: Campionatul Mondial de fotbal din 1954, din Elveția, câștigat de Germania – pe atunci numai RFG... Victorie fabuloasă, care a contat pentru moralul public german enorm! Renașterea Germaniei din cenușa celui de al Doilea Război Mondial a fost posibilă și datorită acestei victorii sportive nesperate, dar atât de binefăcătoare pentru spiritul public, pentru elanul și curajul națiunii germane.

Ce legătură poate să aibă victoria germanilor la nivel planetar în fotbal și noi, românii? Niciuna, ar zice orice neamț și orice român! Și totuși, germanii au motive să ne fie recunoscători nouă, românilor. Datorită unui român, unui grup de ofițeri români, echipa Germaniei l-a putut avea în componența sa pe cel mai bun jucător german al acelor vremuri: FRITZ WALTER.

Povestea sună cam așa: FRITZ WALTER a fost încorporat în armata germană, probabil spre sfârșitul războiului. În iarna 1944-45, germanii, aflați în retragere, intră în luptă cu unități militare românești și rusești aflate în ofensivă pe teritoriul Cehiei de azi. Printre ofițerii germani căzuți prizonieri în aceste lupte s-a numărat și FRITZ WALTER. Soarta acelor prizonieri, în cel mai bun caz, era să ajungă în hăul Siberiei, de unde să fie eliberați după anii buni de prizonierat, adică de muncă forțată în cele mai grele, mai inumane condiții.

Printre ofițerii români care i-au privit pe prizonieri cu toată mila creștină s-a nimerit să se afle și câțiva care cu un an înainte de începerea războiului au asistat la meciul de fotbal România – Germania, încheiat cu victoria nemților, 1 – 0, printr-un gol marcat de Fritz Walter. L-au recunoscut pe marele fotbalist și au procedat cum nu se poate mai românește: l-au făcut scăpat pe neamț, l-au ajutat să treacă linia frontului și i-au dat astfel ocazia să joace și la Campionatul din Elveția. Toată lumea fotbalului știe că fără FRITZ WALTER, cel mai bun de pe teren și în finala cu Ungaria, Germania nu ar fi câștigat Campionatul Mondial!...

Măcar noi, românii, măcar românii din Germania, e bine să știe de această poveste atât de frumoasă!

București, 30 noiembrie 2015